

Nam functionem muneris ortum esse arbitrantur. Sed aliud est. Quod autem declarari ex eo putat voluptates esse malas, quia nonnulla iucunda morbos parit: eadem ratio & contra salubria facit, quia nulla eorum sunt ad pecuniam quærendam inutilia. Hac igitur ratione erunt utraque mala; sed non idcirco mala sunt. Nam etiam causas rerum animo contemplari, & discere, nocet interdum valetudini. Sed neque prudentiam, neque vllum alium habitum voluptas impedit ea, quæ ab vnoquoque habitu proficiuntur: sed quæ sunt alienæ. Ex enim, quæ ex cōtemplatione rerum & disciplina manant voluptates, efficiunt vt magis ac magis contemplerur, & discamus. Nullam verò voluptatē artem esse, non est mirum: neq. id sine ratione accidit. Nam neque vllius functionis ars est, sed facultatis potius: quanquam vnguentaria & culinaria videntur esse voluptatis artes. Quod verò aiunt, temperantem fugere voluptates, & prudentem sequi vitam à dolore vacuam: pueros autem & bestias voluptates confectari eadem ratione hæc omnia dissoluntur. Nam quoniam exposuimus, quemadmodum sint absolute bonæ voluptates, & quemadmodum nō omneis bonæ: has taleis pueri & bestię persequuntur, harumque indolentiam vir prudens: eas, inquam, quæ cum cupiditate & dolore coniunctæ sunt, & quæ ad corpus pertinent (sunt enim hæc huiusmodi) earumque immoderationes, ex quibus intemperans dicitur & est intemperans. Quo fit, vt has fugiat temperans. Nam sunt & temperantis propriæ quædam voluptates.

CAPVT XIII.

Inter omneis porro conuenit, malum esse dolorem, ac fugiendum. Alius enim absolute malum est, alius aliquo modo, nempe quod impedit. Quod autem rei fugiendæ contrarium est, quæ fugienda & mala, bonum est. Necessario igitur bonum quiddam esse voluptas. Neque enim ea, qua utebatur Speusippus, dissolutio quadrat: vt maius minori & æquali contrarium est, sic voluptati duo esse contraria, & dolorem, & id, quod medium est. Non enim dixerit, voluptates idem esse, quod aliquod malū. Iam verò nihil prohibet, si nonnullæ voluptates malæ sunt, quominus aliqua voluptas sit summū bonum: quemadmodum & scientia aliqua est optima, etiam si aliqua sint malæ. Immodè verò fortasse & necesse est, siquidem vniuscuiusque habitus functionesque habitus sunt, & non impeditæ, siue omnium habituum functio beatitudo est, siue alicuius eorum modò non sit impedita, eam maximè esse expetendam. At hoc est voluptas. Itaque erit aliqua voluptas summum bonū, cum sint multæ, si fors ita ferat, absolute malæ.

Aique

A γδ ἐνέργειαν ἤξιουν οἶονται, ἔστι δὲ ἕτερον τὸ δ' ἔστι φαύλας, ὅτι νοσηδὴ ἔνια ἡδοναί, τὸ αὐτὸ καὶ ὅτι ὕβριαι, ἔνια φαύλα καὶ εὐχρηματόμων. ταύτη οὖν φαύλα ἀμφοῶ, ἀλλ' οὐ φαύλα καὶ ταῦ γὰρ τῆτο ἔπει καὶ τὸ θεωρεῖν ποτὲ βλάπτει καὶ ὕβριαι· ἐμποδίζει δὲ, οὐτε φρονήσει, οὐδ' ἔξει οὐδεμιᾶ ἢ ἀφ' ἐκείνης ἡδονῆς, ἀλλ' αἰ ἀλλότρουαι· ἐπεὶ αἰ δὲ τὸ τὸ θεωρεῖν καὶ μενεθάνειν, μᾶλλον ποιήσοιαι θεωρεῖν καὶ μενεθάνειν. τὸ δὲ, τέχνης μὴ ἔστι ἄρρον μινθεμῆαι ἡδονῶν, δὴ λόγως συμβέβηκεν· οὐτε γὰρ ἀλλοῖς ἐνέργειαις οὐδεμιᾶς τέχνης ὄντι, ἀλλὰ αἰ τῆς διωάμειαι· καὶ τῆ καὶ ἡ μυρική καὶ τέχνη, καὶ ἡ ὀφθαλμική, δὴ καὶ ἡδονῆς ἔστι· τὸ δὲ τὸν σώφρονα οὐδὲ γιν, καὶ τὸν φροῦνον διακείν τὸν ἀλυπτον βίον, καὶ τὸ τὰ παιδία καὶ τὰ θηρία διακείν, τὰ αὐτῆ λύεται ταύτα. ἐπεὶ γὰρ εἴρηται πῶς ἀγαθῆ ἀπλῶς, καὶ πῶς ἡ ἀγαθῆ πᾶσαι αἰ ἡδοναί, τὰς τοιαύτας τὰ παιδία καὶ τὰ θηρία διακείν, καὶ τῶ τούτων ἀλυπτιαν ὀφροῦνιμος, τὰς μετ' ὀπθουμίας καὶ λύπης, καὶ τὰς στοματικῆς τοιαύται γὰρ αὐται· καὶ τὰς τούτων ἰσθροβόλας, καὶ δ' αὖτ' ἀκόλασος· διδὸ σώφρονα φροῦν καὶ ταύτας ἐπεὶ εἴσιν ἡδοναί καὶ σώφρονος. Κεφάλαιον γ.

Αλλὰ μὲν ὅτι καὶ ἡ λύπη κακὸν ὀμολογεῖται, καὶ φευκτόν· ἡ γὰρ ἀπλῶς κακόν ἢ δὲ πῆ, τῆ ἐμποδιστικῆ· τῆ δὲ φευκτῶ τὸ ἐναντίον ἢ φευκτόν τι καὶ κακόν, ἀγαθόν. ἀνάγκη οὖν τῶ ἡδονῶν ἀγαθόν τι ἔστι· ὡς γὰρ Σπύσιππος ἔλυεν, καὶ συμβαίνει ἡ λύπης ὡς περ τὸ μίζον τὰ ἐλάττονα, καὶ τὰ ἴσθη ἐναντίον· οὐ γὰρ ἀφ' αὐτῆ ὅπερ κακόν τι ἔστι τῶ ἡδονῶν· ἀρῶσιν δὲ οὐδὲν καλοῦται ἡδονῶν πῆ, εἰ ἔναι φαύλα ἡδοναί, ὡς περ καὶ ὀπθημῆαι πῆ, ἐνίαι φαύλων οὐσῶν ἴσως δὲ καὶ ἀναγκῶν, εἴπερ ἐκείνης ἔξωσ εἴσιν ἐνέργειαι ἀνεμπόδιστοι, εἴθ' ἡ πασιῶν ἐνέργειαι ὄντι δὴ διαμῶντα. εἴτε ἢ πῆσ αὐτῆ, αἰ ἢ ἀνεμπόδιστοι, ἀίρετω τὰ τῶ ἔστι· τῆτο δὲ ὄντι ἡδονῶν ὡς εἴν αἰ πῆ ἡδονῶν τὸ ἀρῶσιν, ἢ πολλῶν ἡδονῶν φαύλων οὐσῶν, εἰ ἔτι χει ἀπλῶς

E
F